

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 16Csp/113/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121574464
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 01. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Drimák
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2023:6121574464.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudcom JUDr. Michalom Drimákom, PhD. v právnej veci žalobcu: mBank S.A., pobočka zahraničnej banky, Pribinova 10, 811 09 Bratislava, IČO: 36 819 638, právne zastúpený: MCGA legal, s.r.o., so sídlom Partizánska 2, 811 03 Bratislava, IČO: 36 715 662, proti žalovanému: A. A., nar. X.X.XXXX, bytom B. XX, XXX XX C., o zaplatenie 1.295,02 eur s prísl. takto

rozhodol:

Súd žalobu zamietla.

Žalobca nemá právo na náhradu trov konania a žalovanému sa náhrada trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Žalobou doručenu tunajšiemu súdu 28.7.2022 žiadal žalobca zaviazať žalovaného na zaplatenie sumy 1.295,02 Eur z dôvodu, že strany sporu uzatvorili 16.5.2009 Zmluvu o používaní kreditnej karty č. D. na základe ktorej poskytol žalobca žalovanému revolvingový úver do maximálnej výšky limitu 1.300 eur dostupného na kreditnej karte. Nakoľko žalovaný neplnil podľa žalobcu svoje povinnosti v zmysle tejto zmluvy, žalobca úver zosplatnil.

Žalovaný sa k žalobe nevyjadril.

Okresný súd Banská Bystrica vydal dňa 3.1.2022 pod sp. zn. 22 Up 1882/2021 platobný rozkaz, ktorým žalobe v celom rozsahu vyhovel. Tento sa však žalovanému nepodarilo doručiť

Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie listinnými dôkazmi prečítaním obsahu celého spisu konštatovaním, že na č. l. 1 a nasl. sa nachádza samotná žaloba, na č. l. 36 a nasl. sa nachádza zmluva o používaní kreditnej karty E. uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným, na č. l. 40 je posledná výzva na zaplatenie dlžnej sumy, na č. l. 41 je posledná výzva k uhradeniu dlžnej čiastky, vyhlásenie okamžitej splatnosti, na č. l. 43 a nasl. je výpis z účtu žalovaného, na č. l. 57 je platobný rozkaz OS BB sp. zn. 22Up/1882/2021 zo dňa 3.1.2022, na č. l. 92 sa nachádza vyjadrenie žalobcu vo vzťahu k skúmaniu bonity žalovaného, na č. l. 101 sa nachádza vyjadrenie žalobcu na výzvu súdu, ako aj ostatného spisového materiálu, pričom bol zistený tento skutkový stav:

Strany sporu uzavreli dňa 16.5.2009 zmluvu o používaní kreditnej karty E. č. D., na základe ktorej poskytol žalobca žalovanému možnosť nakladať s prostriedkami nachádzajúcimi sa na účte maximálne

do výšky 1300 Eur, pri úrokovej sadzbe 21,99 %, RPMN 24,34 %, priemerná hodnota RPMN 0 %. Celkové náklady spojené s úverom boli vyčíslené na 149,27 eur.

Písomným podaním z 17.5.2019 žalobca vyhlásil okamžitú splatnosť úveru, pričom požadoval zaplatiť dlžnú čiastku 194,86 eur.

Písomným podaním z 11.10.2021 žalobca požadoval zaplatiť dlžnú sumu 1.283,02 eur ako nesplatený zostatok istiny ako aj trovy právneho zastúpenia vo výške 172,87 eur.

Na výzvu súdu, aby žalobca uviedol, koľko žalovaný reálne čerpal z úveru a koľko uhradil, žalobca v písomnom podaní doručenom súdu 16.11.2022 uviedol, že žalovaný čerpal sumu 2.524,77 eur, uhradil 5.501,60 eur, na úroky mu bola účtovaná suma 2.895,88 eur a na poplatky suma 273,41 eur.

Na pojednávaní konanom 10.1.2023 právny zástupca žalobcu uviedol, že trvá na podanej žalobe ako bola doručená súdu a rovnako tak aj na skutočnostiach uvádzaných v písomných podaniach, ktoré tvoria súčasť spisu. Odkázal na všetky údaje, ktoré boli uvedené jednak v žalobe, jednak v týchto dvoch písomných podaniach. Konštatoval, že žalovaný bol v kontraktuálnom vzťahu so žalobcom, pričom podpísal zmluvu o používaní kreditnej karty, teda revolvingový limit vo výške 1.300 eur, na základe tejto zmluvy podľa právneho názoru žalobcu žalovaný neplnil a preto bol vyzvaný k uhradeniu dlžnej čiastky, na ktorú však žalovaný nereflektoval. Vzhľadom na uvedené navrhol právny zástupca žalobcu žalobe v celom rozsahu vyhovieť, v prípade úspechu mu priznať plnú náhradu trov konania, nemal návrhy na doplnenie dokazovania.

Na základe uvedeného súd právne uzatvára:

Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

Podľa § 52 ods. 2 OZ ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia sú neplatné.

Podľa § 52 ods. 3 OZ dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 52 ods. 4 OZ spotrebiteľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 54 ods. 1 OZ zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie.

Súd prvej inštancie zastáva názor, že spotrebiteľské zmluvy majú občianskoprávny charakter čo napokon možno vyvodiť aj z ich zaradenia do Občianskeho zákonníka. Akékoľvek pochybnosti v tomto smere zákonodarca odstránil zákonom č. 102/2014 Z. z., ktorý doplnil § 52 ods. 2 o nasledovnú vetu: „Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia

Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva“. V tejto súvislosti možno poukázať na právny záver vyslovený v rozsudku Najvyššieho súdu SR 3Mcdo 12/2014 zo dňa 21.4.2015. V zmysle neho vzhľadom na absenciu prechodných ustanovení právneho predpisu, ktorého sú súčasťou, od účinnosti tohto právneho predpisu t.j. 1.5.2014 sa tieto novelizované ustanovenia vzťahujú aj na právne vzťahy založené pred týmto dňom.

Ďalším argumentom pre aplikáciu Občianskeho zákonníka je skutočnosť, že vzhľadom na charakter účastníkov zmluvy aj jej predmet je potrebné túto zmluvu, ako to už súd uviedol, posudzovať podľa osobitného právneho predpisu, ktorým je zákon č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Zmluva sa teda neposudzuje podľa Obchodného zákonníka, ale osobitného právneho predpisu. Pôsobnosť Obchodného zákonníka je upravená v § 361, kde v ods. 3 písm. d/ citovaného zákona (v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy) sa Obchodným zákonníkom spravujú bez ohľadu na povahu účastníkov a ich záväzkové vzťahy okrem iného zo zmluvy o úvere (§ 497). Použitie Obchodného zákonníka je teda uvedené explicitne v citovanom § a teda aplikuje sa len na zmluvy uzavreté podľa § 497 Obchodného zákonníka, čo však nie je tento prípad, keďže úverová zmluva bola uzavretá podľa zákona č. 258/2001 Z. z..

Navyše súd poukazuje na vyššie citované ustanovenie § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka a v súvislosti s ním aj na vyslovený názor o nutnosti aplikácie Občianskeho zákonníka aj vo veciach posúdenia odstúpenia od zmluvy pri spotrebiteľských zmluvách, ktorý bol vyslovený už vo viacerých súdnych rozhodnutiach napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove 21Co 116/2013 zo dňa 15.4.2014 alebo 6Co 105/2013 zo dňa 10.12.2013. Súdny poukázali na to, že ustanovenie § 54 ods. 1 OZ je ustanovením lex specialis s dopadom na všetky spotrebiteľské zmluvy vrátane úverov. Ak by z pôsobnosti ustanovenia § 54 ods. 1 OZ mali byť vyňaté niektoré typy spotrebiteľských zmlúv, zákonodarca by to explicitne upravil. Citované ustanovenie sleduje vylúčenie dopadu nepriaznivejšieho právneho následku na spotrebiteľa oproti následku, ktorý dopadá na spotrebiteľa podľa „tohto“ zákona, pričom je logické, že zákonodarca tým rozumel Občianskeho zákonníka. Ustanovenie § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka treba vykladať tak, že v prípade dualistickej právnej úpravy inštitútov súkromného práva sa na spotrebiteľské právne vzťahy nepoužije obchodné právo ak aplikáciou konkrétnej zmluvnej podmienky by sa postavenie spotrebiteľa oproti občianskoprávnej úprave zhoršilo.

Vychádzajúc z ustanovenia § 457 Občianskeho zákonníka žalobca má nárok len na vrátenie finančných prostriedkov, ktoré poskytol žalovanému. Právny vzťah medzi účastníkmi konania je potrebné posúdiť podľa zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy (v danom prípade od 1.8.2008 do 30.11.2009).

Podľa § 2 písm. a) zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky, úveru alebo v inej právnej forme.

Podľa § 2 písm. b) citovaného zákona zmluvou o spotrebiteľskom úvere sa rozumie zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom.

Podľa § 4 ods. 1 citovaného zákona zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu, inak je neplatná, pričom spotrebiteľ dostane jedno vyhotovenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

Obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere sú vymenované v § 4 ods. 2 citovaného zákona.

Podľa § 4 ods. 2 písm. d) zákona č. 258/2001 Z. z. účinného v čase uzavretia zmluvy zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť.

Podľa § 4 ods. 2 písm. i) vyššie uvedeného zákona zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov.

Podľa § 4 ods. 3 vyššie uvedeného zákona pri nesplnení podmienok podľa odseku 2 je zmluva o spotrebiteľskom úvere platná, ak bol spotrebiteľovi na jej základe

poskytnutý spotrebiteľský úver a spotrebiteľ ho začal čerpať alebo

dodaný tovar, alebo poskytnutá služba.

Ak však zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa odseku 2 písm. a), b), d) až j), k) a l), poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

Súd prvej inštancie vzhľadom na vyššie uvedené konštatuje, že nakoľko bola suma reálne poskytnutého úveru (vyčerpaná žalovaným) vo výške 2.524,77 eur a žalovaný uhradil spolu sumu vo výške 5.501,60 eur (podľa tvrdenia samotného žalobcu a nerozporované žalovaným), žalovaný je vzhľadom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru kvôli absencii zákonom predpokladaných náležitostí zmluvy (§ 4 ods. 2 písm. d), i)) povinný zaplatiť žalobcovi len reálne čerpanú sumu 2.524,77 eur. Keďže však celkovo uhradil až 5.501,60 eur, musel súd žalobu vzhľadom na ustálenú bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru žalobu zamietnuť tak, ako je to uvedené vo výrokovvej časti tohto rozsudku.

Podľa § 255 ods. 1 C.s.p., súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Podľa § 255 ods. 2 C.s.p., ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

O trovách konania bolo rozhodnuté podľa 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého strane, ktorá mala vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti strane, ktorá vo veci úspech nemala. Žalobca nebol v konaní úspešný, preto nemá právo na náhradu trov konania a úspešnému žalovanému žiadne trovy konania nevznikli, preto mu súd náhradu trov konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia cestou tunajšieho súdu na Krajský súd v Prešove.

Podľa § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak nebude povinnosť uložená týmto rozsudkom po nadobudnutí jeho vykonateľnosti dobrovoľne splnená, je možné podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.